

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 004180 21 Кж 13
Бања Лука, 05.02.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених С. Р., М. М., С. Г., Н. П., М. К., Г. Ч., Н. О. и С. Ј., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца, оптуженог С. Р., адвоката Б. Х. из Т., оптуженог М. М., адвоката И. Б. из С., оптуженог С. Г., адвоката П. П. из З., оптуженог М. К., адвоката Ј. Г. из З., оптуженог Г. Ч., адвоката Ж. Р. из И. С. и оптуженог Н. О., адвоката Д. К. из З., изјављеним против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 20 Кв 26 од 20.01.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.02.2021. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се као неосноване жалбе бранилаца оптужених С. Р., М. М., С. Г., М. К., Г. Ч. и Н. О., изјављене против рјешења Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 20 Кв 26 од 20.01.2021. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 004180 20 Кв 26 од 20.01.2021. године, у поступку контроле оправданости притвора, у складу са одредбом члана 202. став 1. и 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), продужен је притвор против оптужених С. Р., М. М., С. Г., Н. П., М. К., Г. Ч., Н. О. и С. Ј., који се потврђеном оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Источном Сарајеву, Подручна канцеларија у Власеници број Т17 2 КТ 0003186 19 од 26.11.2019. године, а оптужени С. Ј. оптужницом број Т17 2 КТ 0003273 19 од 16.3.2020. године (поступак спојен рјешењем од 18.05.2020. године), терете због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), са обавезом контроле оправданости притвора по истеку свака два мјесеца, од дана доношења посљедњег рјешења о притвору.

Притвор је, у односу на оптужене С. Р., М. М., С. Г., Н. П., М. К., Г. Ч. и Н. О., продужен из разлога садржаног у одредби члана 197. став 1. тачка г) ЗКП

РС, а у односу на оптуженог С. Ј., из разлога тачке а) наведене законске одредбе.

Против наведеног рјешења, благовремено, жалбе су изјавили браниоци оптуженог С. Т., адвокат Б. Х. из Т., оптуженог М. М., адвокат И. Б. из С., оптуженог С. Г., адвокат П. П. из З., оптуженог М. К., адвокат Ј. Г. из З., оптуженог Г. Ч., адвокат Ж. Р. из И. С. и оптуженог Н. О., адвокат Д. К. из З.

Бранилац оптуженог С. Р., је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи и умјесто притвора, оптуженом одреде мјере забране из члана 184. и 185. ЗКП РС.

Бранилац оптуженог М. М., је жалбу изјавио, како наводи, због „погрешне примјене закона“, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи и умјесто притвора оптуженом одреде мјере забране и то кућни притвор или побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог С. Г., је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење преиначи и оптужени пусти на слободу, или мјера притвора замјени мјерама забрана из члана 184. и 185. ЗКП РС или побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог М. К., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и повреде члана 5. став 1. тачка ц) и члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенције), са приједлогом да се жалба уважи, побијано рјешење преиначи и оптужени пусти на слободу или да му се одреде мјере забране, како се у жалби наводи: „напуштања боравишта, јављања у ПС итд“ или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац оптуженог Г. Ч., је жалбу изјавио, како наводи из свих разлога прописаних чланом 310. ЗКП-а, са приједлогом да се жалба уважи, преиначи побијано рјешење и оптужени пусти на слободу.

Бранилац оптуженог Н. О., жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи и притвор укине, те оптужени пусти на слободу или да се рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Разматрајући побијано рјешење, жалбе и спис предмета, одлучено је као у изреци овог рјешења из слjedeћих разлога:

Нису основани аргументи из жалби бранилаца оптужених С. Р. и Н. О., изнесени у прилог тврдњи да је, са аспекта времена до када притвор може најдуже трајати, изрека побијаног рјешења неразумљива и тиме почињена битна

повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Ово ради тога што је побијано рјешење донесено у поступку контроле оправданости притвора, у смислу одредбе члана 202. став 1. ЗКП РС, а који је продужен након потврђивања оптужнице на основу одредбе члана 202. став 2. тачка в) ЗКП РС, у којем је садржано и вријеме до када притвор може најдуже трајати, тако да нема нејасноћа у изреци побијаног рјешења на које се указује наведеним жалбама, па тиме ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

У оквиру истог жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог С. Г. Ниме, чињеница да је у уводном дијелу рјешења наведено име ранијег браниоца оптуженог Н. П., умјесто новоизабраног браниоца, адвоката Н. Ш. из С., не чини изреку рјешења неразумљивом, као ни у оном дијелу у којем је, у односу на овог оптуженог поступак раздвојен (признао кривицу), о чему је побијано рјешење дало разлоге у ставу 2. образложења, на које се подносилац жалбе упућује.

Надаље, постојање основане сумње да су оптужени починили кривично дјело убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. и 37. КЗ РС, за које се терете потврђеном оптужницом и даље постоји, о чему првостепени суд даје ваљано образложење, цијенећи доказе који су уз оптужницу приложени. Закључак о овој одлучној чињеници, заснован је и ваљано образложен у побијаном рјешењу (страна 3.), кроз оцјену исказа поименично наведених свједока, као очевидача критичног догађаја и свједока који имају посредна сазнања о дјелу, те бројних материјалних доказа.

Ради тога су неосновани приговори жалби оптужених, којима се, у једном дијелу, и то са аспекта квалитета датог образложења, указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама, те повреду права на одбрану и тиме битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке к) и г) ЗКП РС, а у другом дијелу, оспорава правилност чињеничних утврђења на којима је заснован закључак о постојању основане сумње да су оптужени починили кривично дјело за које се терете потврђеном оптужницом, као законског услова примјене мјере притвора у смислу одредбе члана 197. став 1. ЗКП РС.

Надаље, аргументима из жалби бранилаца оптужених, не може се оспорити правилност чињеничне основе побијаног рјешења, у погледу постојања посебног приворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Наиме, за успостављени притворски разлог из одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, првостепени суд није цијенио само тежину кривичног дјела, за које се оптужени терете потврђеном оптужницом и тежину посљедице. Ове чињенице су, како то произилази из образложења побијаног рјешења, цијенење у повезаности са околностима које се односе на начин извршења кривичног дјела, да је дјело извршено на јавном мјесту, испред парохијског дома, гдје се очекује поштовање самог мјеста на коме се налазе, тако да све те околности у

међусобној повезаности, конкретном дјелу дају посебну тежину. Осим мјеста извршења дјела, на којем се, у критичном времену налазио велики број људи, као непосредних очевидаца критичног догађаја и повређивања оштећеног од стране више лица, правилно се у побијаном рјешењу цијени и образлаже, чињеница да се ради о малој локалној средини у којој би, због оваквог начина извршења дјела и тежине посљедице, пуштање на слободу оптужених, резултирало стварном пријетњом нарушавања јавног реда.

Све наведене и образложене околности и по оцјени овог суда, потврђују правилност закључка побијаног рјешења о нужности даље мјере притвора по наведеним притворским разлозима и у времену релевантном у којем се испитује оправданост притвора.

Осим тога, у образложењу жалби се не указује на неке нове чињенице и околности, које су се измијениле од времена доношења ранијег рјешења о притвору (у фази контроле оправданости притвора) и којима се доводи у сумњу правилност чињеничних утврђења из побијаног рјешења, на којима је заснован закључак о даљој потреби примјене мјере притвора, по успостављеним притворским разлозима.

Надаље, према образложењу побијаног рјешења, а супротно аргументима из жалби, првостепени суд је разматрао могућност изрицања мјера забрана, не налазећи разлоге да се у конкретном случају притвор може замјенити блажим мјерама, као и писмене приједлоге бранилаца оптужених С. Г., Н. О. и М. К. за укидање притвора и о томе дао ваљане разлоге (страна 6. пасус 2. и 3.).

У односу на приговоре жалби, у погледу дужине трајања мјере притвора, овај суд налази да, сложеност поступка, првенствено са аспекта бројности оптужених, те у складу са тим и доказног материјала, у конкретном предмету, не даје основа за тврдње жалби о повреди одредбе члана 13. став 3. и члана 196. став 4. ЗКП РС.

Обзиром да се, према наводима из жалби бранилаца оптужених М. К. и С. Г., повреда члана 5. став 1. тачка ц) и члана 6. став 1. Европске конвенције, везује за наведене битне повреде одредаба кривичног поступка и недостатке чињеничне основе побијаног рјешења, то је овај суд, кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани приговори којима се истиче да је првостепени суд, доношењем побијаног рјешења, повриједио наведене одредбе и тиме право на слободу и сигурност оптужених, те право на правично суђење.

На основу наведеног и примјеном члана 337. став 3. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава

руководилац судске писарнице
Биљана Аћић